

Η υπόθεση ή μάλλον το όνειρο 'μουσική' για το Γιώργο Καζαντζή, ξεκινάει κάπου στα παιδικά του χρόνια. Γεννιέται από τα ακούσματα του κεμεντζέ στο πατρικό σπίτι, του ραδιοφώνου της εποχής κι' από τους πρώτους κλεφτούς πειραματισμούς στο μοναδικό πιάνο που υπήρχε την εποχή εκείνη στην Καλαμαριά, στο πιάνο του «Αριστοτέλη».

Γέννημα θρέμμα Καλαμαριώτης, στα 8 του γράφει τα πρώτα του στικάκια και λίγο αργότερα επιχειρεί να γνωρίσει τον κόσμο της μουσικής, με μια φυσαρμόνικα, μια μεγάλη Suprema και αυτοσχέδιες κιθάρες, που έφτιαχνε πάνω σε σανίδια και 'όπλιζε' με χορδές από μπετονιές. Στα 13 του ο μεγάλος του αδελφός του αγοράζει τη πρώτη του κιθάρα και στα 17 αποκτά το πολυπόθητο πιάνο. Αυτοδίδακτος μουσικός και συνθέτης, μόνο πολύ αργότερα κι' αφού έχει αποφοιτήσει τοπογράφος μηχανικός από το Α.Π.Θ., παίρνει μαθήματα που συμπληρώνουν τη μουσική του παιδεία.

Η επιλογή για τεχνικές σπουδές, αφού από τα μικρά χρόνια υπήρχε τόση αγάπη και αφοσίωση στη μουσική, πώς εξηγείται;

«Στο Πολυτεχνείο πήγα γιατί δεν κατέληξε στους αιθέρες η πτήση που ήθελα να κάνω για τη Σχολή Ικάρων. Είχα τρέλα με το αεροπλάνο, ήθελα να γίνω πιλότος κι' αυτό με οδήγησε στο να ασχοληθώ ιδιαίτερα με τα Μαθηματικά. Στην Ικάρων δεν πήγα, οπότε, αν και του Κλασικού, έδωσα και πέρασα στο Πολυτεχνείο.

αν υπάρχουν οικονομικές δυσκολίες, γιατί τα χρήματα δεν είναι το πάν, αν και χωρίς καθόλου χρήματα δε μπορείς να κάνεις πολιτισμό».

Όλη αυτή η εμπειρία, η μουσική, που σιγά - σιγά αποκτήθηκε, πότε πήρε σάρκα και οστά για το κοινό;

«Στα 30 μου χρόνια κάνω τον πρώτο μου δίσκο με τον Κώστα Πρατσινάκη, το «Ήταν μια Στιγμή». Από κει και πέρα ακολουθούν συνολικά 22 δίσκοι,

τέχνη, από τα βιώματα και τις ανησυχίες του, απ' ότι τον αγγίζει. Αυτά λοιπόν και σε μένα εκφράζονταν πρώτα σα συναίσθημα, σαν ατμόσφαιρα και από κει και μετά, η μουσική, με τα εργαλεία που έχει, με την ενορχήστρωση, τη μορφολογία, βοηθούσε στη τεχνική επεξεργασία συναισθημάτων και έμπνευσης.

Κι' επειδή πάντα, αυτό που με ενδιέφερε ήταν το όλον και όχι το μέρος, επειδή ήθελα αυτό που θα ακουστεί να είναι μία τελική δική μου πρόταση, να είναι 'εγώ', έκανα και κάνω τις ενορχηστρώσεις των συνθέσεών μου. Αυτό το να κάνει άλλος τη σύνθεση και άλλος την ενορχήστρωση, αυτό το φαινόμενο των ημερών μας, είναι που οδηγεί σε τερατογέννηση. Αυτό είναι νομίζω και το στοιχείο που έχει εκφυλίσει τη σύγχρονη δημιουργία.

Πάντως γενικότερα θα έλεγα πως η μουσική μου έχει στοιχεία από την παράδοση, είμαι επηρεασμένος από τη ποντιακή μουσική και μάλιστα το χορό, ενώ υπάρχουν και συνθέτες που με επηρέασαν πολύ, με πρώτο το Μάνο Χατζηδάκι, τον οποίο και θεωρώ από τους κορυφαίους συνθέτες

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΗΣ

Μουσική, ένα ταξίδι στο όνειρο

Το επάγγελμα του μηχανικού, δεν το εγκατέλειψα ποτέ, αρχικά δούλεψα σαν ελεύθερος επαγγελματίας και μετά σα δημοτικός υπάλληλος, πρώτα στην Κατερίνη και μετά στην Καλαμαριά. Οφείλω να πω ότι ο Δήμος Καλαμαριάς με αγάπησε με το που ήρθα εδώ. Μου είχε ανατεθεί το δημοτικό ραδιόφωνο, ήμουν σύμβουλος σε θέματα πολιτισμού και στη συνέχεια ανέλαβα την καλλιτεχνική διεύθυνση του Πολιτιστικού Οργανισμού του Δήμου. Έχει πλέον δημιουργηθεί μία σημαντική παράδοση στα πολιτιστικά πράγματα του Δήμου, κάτι που πιστεύω ότι δεν οφείλεται μόνο στις προσπάθειες της δημοτικής αρχής, αλλά και στο ότι ο κόσμος αναζητάει ποιότητα και πρωτογενή πολιτισμό. Προσπαθούμε να καινοτομούμε, έστω και

10 προσωπικοί και οι υπόλοιποι συμμετοχές. Τραγούδια πολλά, οργανικά κομμάτια, μουσική για θέατρο και κινηματογράφο, αλλά και για τη τηλεόραση».

Σ' όλα αυτά τα χρόνια, ποιες οι αλλαγές στο ύφος, την τεχνική, στη μουσική δημιουργία; Διαφορές υπάρχουν και αποκρυσταλλώνονται στο 'Serra', εσείς που θα τις εντοπίζατε;

«Δε μπορώ να κωδικοποιήσω τη μουσική μου, ούτε τις αλλαγές που έχουν γίνει. Απλά θα έλεγα ότι η ωρίμανση η δική μου, της προσωπικότητάς μου στη πορεία του χρόνου, αντικατοπτρίζεται και στη μουσική. Ήταν και είναι πάντα το πρωτογενές υλικό που βγαίνει από το καλλι-

του προηγούμενου αιώνα. Επηρεάσθηκα όμως και από τη δυτική μουσική. Να πω ότι ακούω όλα τα είδη και ακόμη και τις αντιμαχόμενες σχολές, ακούω και συγκερασμένα και ασυγκέραστα. Δεν έχω προκαταλήψεις, υπάρχουν βέβαια διαφορετικές θεωρίες, αλλά εγώ καθοδηγούμαι από τη ψυχή μου, τι την αγαλλιάζει» .

Σας ενδιαφέρει η μεγάλη σύνθεση, συνθέσεις για τον κινηματογράφο για παράδειγμα;

«Πράγματι με ενδιαφέρουν οι συνθέσεις για το θέατρο, για τον κινηματογράφο γιατί δίνουν το περιθώριο να εμβαθύνουμε σε ένα θέμα, μπορούμε να αναπτύξουμε το θέμα βοηθούμενοι από την υπόθεση, από τις εξελίξεις και τα δρώμενα, μπορούμε να δουλέψουμε πάνω σε παραλλαγές του κύριου μουσικού θέματος, να βοηθήσουμε το θεατή να κάνει το ταξίδι που του υπόσχεται η τέχνη η οποία δεν είναι τίποτε άλλο από ένα ταξίδι προς το ανείπωτο, προς το όνειρο. Η τέχνη άλλωστε είναι όλα αυτά που σε παίρνουν από το χέρι και σε οδηγούν στο όνειρο και μετά σε ξαναφέρνουν στη πραγματικότητα πιο ελαφρύ, πιο γεμάτο, καλύτερα οπλισμένο με νέα στοιχεία».

Το να ζει κανείς και να δημιουργεί στη Θεσσαλονίκη πώς είναι; Πώς τελικά δεν έγινε η επιλογή της Αθήνας;

συνέχεια στη σελίδα 20

